

SKOLENYT

Lyngby-Taarbæk Lærereforening, Kreds 22 – Marts 2018

Konflikten truer

Med sammenbruddene på de statslige, regionale og kommunale områder, går forhandlingerne om de offentlige overenskomster ind i en ny fase og konfliktscenariet er rykket et stort skridt nærmere. Strejkevarslerne er sendt ud og arbejdsgiverne har netop svaret med truslen om en omfattende lockout. For kun fem år siden stod vi i samme situation og nu er vi her igen! Denne gang er mange forhold dog anderledes.

Vi er ikke alene. Spotlightet er ikke kun på os mere, men på alle offentlige ansatte. Den såkaldte musketéred, som blev udtalt i efteråret, vidner om en fagbevægelse, som denne gang både står sammen og står stærkere. Omkring en halv million står overfor en omfattende lockout og det kommer i sagens natur til at ramme hele Danmark.

Sagens kerne har også ændret sig. Det handler ikke mere kun om en enkelt faggruppes løn og arbejdsforhold, men om langt større ting. Selvom det konfliktudløsende element blev de generelle procentvise lønstigninger, så handler konflikten om hele den offentlige sektors løn og anseelse, om selve aftale-

grundlaget og kampen for reel og fri forhandling.

Den danske Model

Om hvilken Troels Mylenberg skriver: *"Her er det op til arbejdsgivere og arbejdstagere at finde sig til rette på arbejdsmarkedet. Man aftaler sig frivilligt frem helt uden andre magtavernes indblanding, og på den måde respekterer fagbevægelsen og arbejdsgiverforeningerne hinanden på en helt særlig dansk måde.*

Der er tale om en helt fortjent højt besunget udgave af det danske samtalemokrati. Og endda indbefatter modellen begrebet frivillighed. Altså det forhold at parterne helt frivilligt vælger at indgå og overholde aftalerne."

Det som vi kan blive enige om, er de vilkår der gælder på lige præcis vores arbejdsplads. Hvilket jo er en af de vigtigste pointer ved den danske model: at begge parter netop forpligter sig og tager ansvar for de aftaler de indgår. Det giver ro og stabilitet på arbejdsmarkedet, samtidig med at parterne sammen arbejder på at finde gode løsninger på de udfordringer, der præger samtiden.

Det er værd at kæmpe for og det er netop det, der nærmest er under afvikling.

Moderniseringsstyrelsen

Den helt store skurk i den forbindelse er Moderniseringsstyrelsen.

I 2011 lagde man Økonomistyrelsen og Personalestyrelsen sammen til Moderniseringsstyrelsen. Dermed placerede man faktisk ansvaret for at effektivisere den offentlige sektor, samme sted som ansvaret for at indgå overenskomst med 180.000 statsligt ansatte.

I Mål- og Resultatplanen for Moderniseringsstyrelsen står der: *"Moderniseringsstyrelsen gør løn og arbejdstid i det offentlige til en væsentlig og integreret del af udgiftspolitikken gennem arbejdet med overenskomsterne, implementeringen af god arbejdsgiveradfærd samt ved at skabe det analytiske grundlag for modernisering af løn og arbejdsvilkår i det offentlig".*

Oversat til menneskesprog betyder det, at udgifterne til den offentlige sektor skal nedbringes ved hjælp af overenskomsterne og de ansattes løn og arbejdsvilkår.

Moderniseringsstyrelsen har som forhandlingspart ganske enkelt fået til opgave at føre kniven over de offentlige overenskomster.

Som om det ikke var slemt nok,

mudres billedet yderligere af, at både den forhenværende og nuværende regering og finansministre tilsyneladende heller ikke kan lade være med at blande sig. Det er som om, at princippet om at lade arbejdsmarkedets parter aftale uden magthavernes indblanding, er gået helt af fløjten.

Kristan Jensen (V), Finansminister, understregede den pointe ganske fint, da han for nylig skrev på twitter:

"Regeringen/Moderniseringsstyrelsen er forhandler på det statslige område."

I hans optik er Regeringen åbenlyst forhandlingspart! Det har han ganske enkelt ikke ret i, men det forklarer en del.

Regeringen sidder åbenbart med ved bordet ved de offentlige forhandlinger, med udgiftspolitikken som ledestjerne og truslen om lockout og regeringsindgreb, som sikkerhedsnet, hvis ikke modparten er med på forslagene. En form for joker eller blind makker, som helt entydigt tipper forhandlingerne til fordel for arbejdsgiverne.

På den baggrund kan det ikke undre, at det er svært eller nærmest umuligt, at nå et forhandlingsresultat. Det giver heller ikke meget håb for, at forligsmand, Mette Christensen, kan finde en løsning i forligsinstitutionen.

Derimod kan man sagtens fore-

stille sig, at konflikten finder sin afslutning med et regeringsindgreb. Og gad vide hvilken part, der bliver lyttet mest til? Tja, I 2013 var det i hvert fald alle KL's krav, der blev opfyldt. DLF fik ikke noget igennem.

Sammenbruddet er arbejdsgivernes ansvar

Gruppeformand for SF, Jacob Mark, er heller ikke glad for Moderniseringsstyrelsens fremfærd og anklager også styrelsen for at være den *"drivende kraft for en usund forhandlingskultur"*. *"Min tillid til Moderniseringsstyrelsen er på nulpunktet. Jeg synes, at styrelsen virker som endnu et led i et årelangt angreb på de offentlige ansatte. Jeg så på Twitter, at Sophie Løhde blev sur og sagde, at det ikke var fair at angribe Moderniseringsstyrelsen. Men jeg synes egentligt, at der ligger klokkeklare beviser for, at Moderniseringsstyrelsen er den drivende kraft i det her angreb mod de offentligt ansatte"*, siger han.

Desværre er det efter 2013 tydeligt at se, at Moderniseringsstyrelsens mål og magt ikke kun begrænser sig til det statslige område. De har længe haft et tæt samarbejde med Kommunernes Landsforening, KL. De seneste måneder har vi netop set KL i skøn forening med Moderniseringsstyrelsen og deres chefforhandler Sophie

Løhde deltage i OK18-forhandlingerne på en så fodslæbende og slingrende måde, at forhandlingerne naturligvis er endt i sammenbrud.

Der er desværre en rød tråd igennem flere overenskomstforhandlinger og skiftende regeringer. Det må bekymre enhver, som vil bibeholde den danske model, og anspore til diskussioner om, hvad vi så skal gøre?

Som offentlig ansat og medlem af en fagforening, som igen skal finde kræfter og økonomi frem til endnu en konflikt, skal jeg selv bare kigge på sagens kerne, for at finde kamplysten og motivationen frem igen. Den her kamp er vigtig og nødvendig. Vi har slet ikke råd til at lade være!

Formand for overenskomstudvalget i DLF, Gordon Ørskov, får her den afsluttende replik:

"Vi kommer måske om kort tid til at stå i en situation, hvor aftalesystemet alene eksisterer formelt, men reelt er blevet afmonteret af de offentlige arbejdsgivere. Har det virkelig opbakning blandt de politiske partier? Vil de i virkeligheden hellere lovgive om det hele? Eller vil hele det politiske system kæmpe for den danske model? De vil blive afkrævet et svar, for hvis ingen vil kæmpe for den danske model på det offentlige arbejdsmarked, så overlever den ikke. Og det ville være en ulykke for Danmark."